

Nikomu by neublížil

AL
press

edice
KIOKAN

CATHERINE BURNS

Copyright © 2017 by Catherine Burns

All rights reserved.

Translation © Lenka Faltejsková, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE VISITORS

přeložila Lenka Faltejsková

Redakční úprava Hana Porebská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-885-0

*Věnováno památce mých rodičů,
Cath a Boba za to, že mě naučili lásce ke knihám.*

V NOCI – 1

Výkřik se vydral jako bílý pták z hlubin sklepení a uvízl uvnitř Marioniny hlavy. Třepotal křídly v prostorách její lebky a Marion se divila, jak se dostal skrze tři poschodí velkého bytelného domu až do jejího zaprášeného podkrovního pokojíku. Pokud se výkřik dokázal dostat až k ní, jistě si našel cestu i jinam: k Judith z vedlejšího domu nebo ke starému panu Weinbergovi, který v časných ranních hodinách s oblibou venčil svého trpasličího špice na Grange Road. Z ležení na boku Marion rozbolela kyčel, proto se přetočila na záda, v této poloze se ale pro změnu ozývala kolena. Povlak se shrnul do nohou postele a vlněná deka škrábala, když se však Marion odkryla, dala se do ní zima. Snažila se nepřemýšlet o tom, proč ten člověk vykřikl a jaké to asi je dole ve sklepě uprostřed noci. Nemyslí na to, nabádala sama sebe, jinak se zblázníš jako prateta Phyllis. Pošlou tě tam, kde mají mříže na oknech, a jíst budeš plastovou lžící.

Pak uslyšela Matčín hlas: John pro ně dělá to nejlepší; musíš mu věřit – je tvůj bratr a velmi chytrý člověk, vždyť vystudoval Oxford! Jestli nedokážeš důvěřovat Johnovi, svému jedinému žijícímu příbuznému, tak komu už?

Jenže co když ten výkřik slyšela Judith nebo pan Weinberg? Co když někdo zavolal policii a ta v noci přijede? Zabuší na dveře a budou čekat, až někdo otevře, nebo dveře jednoduše vyrazí a vpadnou dovnitř? Vytáhnou je z postelí? Občas

někde zaslechla: „Vytáhli je z postelí uprostřed noci.“ Ale přece by jim policie dala čas vstát a obléknout se, ne?

Možná bys měla mít něco slušného po ruce, navrhl jí Matka. Ty pytlovité černé kalhoty se skvrnou od marmelády na koleni a ošuntělý hnědý svetr, který jsi před spaním hodila na podlahu, stačit nebudou.

A zatímco by ji a bratra odtáhli do policejní cely, dům, v němž žila celý život, by prohledali do základů. Představa cizích lidí všude v domě ji děsila. Co by si asi pomysleli o tom nepořádku? Plíseň na stěně v koupelně, všechny ty rozbité přístroje, které jí John nedovolil vyhodit, přesto je nikdy neopravil, plechovky v kuchyni a stohy letitých novin blokuující chodbu. A umělohmotná krabice na horní polici v lednici, ta s černým slizem a zelenomodrou srstí; Marion vlastně ani netušila, co v ní je, a nyní už měla strach zkusit ji otevřít. *Kdybych už nebyla mrtvá, zemřela bych hanbou, žes nechala věci zajít do takového stavu*, dodala Matka.

Marion viděla sebe samu na titulní straně novin (na fotografiích nikdy nevypadala dobře; dokonce i na portrétu z osmnáctých narozenin vyhlížela jako čtyřicetiletá matrona), krepaté hnědé vlasy jí trčí na všechny strany jako šílené a celý svět ji odsuzuje. Co by asi řekla Judith? Že měla Marion a jejího bratra vždycky za podivíny? A Lydia? Ta hanba, kdyby se o všem dozvěděla Lydia, by byla skutečně neúnosná.

„To se nestane, Marion. Nikdo ten výkřik neslyšel. Nikdo nepřijede. Stejně, kdo by je hledal?“ ozval se Neil, vzal ji za ruce a pohládl ji po nepoddajných vlasech.

„Ale přijede, jestli ne dnes, tak jindy,“ opáčila. „A nikdo nepochopí, že jim John chce jen pomoci.“

Marion Zetlandová poprvé zjistila, že je ošklivá, v osmi letech. Kdyby měla nějaké kamarády, zřejmě by to někdo zmínil dříve, ale matčiny nervy, křehké jako skleněná pavučina, nesnesly, aby se po domě na Grange Road potloukali „usopení spratci“ jiných lidí, aby po dubovém schodišti dusaly špinavé nohy, ve velkých, dřevem obložených místnostech se

rozléhal jekot, nebo dokonce že by někdo mohl rozbít či snad ukrást některou z mnoha zděděných cenností, a tak Marion vídala jiné děti mimo školu jen zřídka, vyjma svého bratra Johna.

Matka Sarah Mossová byla mladá a hezká. Oblékala se do šatů barevných jako celofán od bonbonů, a když se jednou v pátek odpoledne sklonila k Marion před branami základní školy Svaté Winifred, lesklé blond vlasy se jí zhouply jako v reklamě.

Zato vlasy Marioniny Matky, která si je každý týden nechávala upravovat u Pierra Michelina, připomínaly nedobytnou pevnost z propletených železných a ocelových kadeří, jež ustála bez pohnutí i ten nejostřejší northportský vítr od moře.

„Nechtěla bys zítra odpoledne přijít k nám?“ zeptala se paní Mossová s úsměvem.

Marion se zadívala na Sarah, která stála za matkou u žlutého automobilu a cenila na Marion nově narostlé zuby v jasném vzkazu: „Radši chcípni, než aby sis ke mně přišla hrát.“

Jako by ji Sarah držela za jednu ruku a ta milá paní za druhou a pokoušely se ji roztrhnout vejprůl.

„Pravděpodobně vědí, že mé rodině patřil až do války Northport Grand,“ prohlásila Matka povýšeně. „Využívají ji, aby se dostali k nám.“

Otec však trval na tom, že by Marion měla jít. „Je věčně ponořená v tom svém vlastním světě. Potřebuje chodit ven, najít si kamarády.“

Odvezl ji k Sarah v neděli odpoledne, kouřil při tom cigaretu a druhou rukou řídil bentleye. Kožený interiér automobilu byl horký jako vnitřek boty a pokaždé, když se vůz během té patnáctiminutové cesty trhavě zastavil a znovu nastartoval, zvedal se Marion žaludek. Zastavili před novým krabicovitým domem s velkými kamennými hlemýždi umístěnými na svažitém trávníku.

„Zajedu si teď do kanceláře. Vyzvednu tě kolem sedmé,“ oznámil otec a kousl se do černého kníru. I o víkendech trávil dlouhé hodiny v kanceláři nad velkým skladištěm Prvotřídních látek Zetland.

„Ale tati... Já nevím, jestli mě tam budou chtít tak dlouho.“

„Tak je popros, aby tě tam nechali, než přijedu.“ Rozmáčkl dohořívající cigaretu mezi ostatními nedopalky v malém kovovém popelníku připevněném ke dveřím automobilu a zcvakl jej.

„Bude se ti tam líbit, Smíšku, neboj se,“ řekl a štípl ji do tváří prsty od popela.

Bentley odjel dříve, než došla na konec štěrkové cesty. Zazvonila a za prosklenými dveřmi se objevila postava. Když se dveře otevřely, stanul před ní opálený usměvavý muž v modrých džínách a s hnědou patkou. Skrčil se k ní.

„Ahoj, já jsem táta Sarah, ty budeš určitě Marion.“ Zlatohnědá ofina mu spadla do čela a Marion pocítila nutkání dotknout se jí, jestli je skutečně měkká jako hedvábné třásně.

Marionin otec džíny nikdy nenesil; vždycky chodil v obleku, dokonce i na procházku po promenádě. Rodiče Sarah působili v porovnání s jejími rodiči tak mladě. Marioninu otci bylo padesát dva, když se narodila, a její matce třiadváct. Byli ve stejném věku jako prarodiče většiny jejich spolužáků a jejich život halilo ono sépiové zbarvení minulé éry, kdy lidé jezdili na vysokých kolech a měli služebné.

Marion se nechala zavést dovnitř. Domácnost byla nápadně prostá starožitností, dřevěného obložení a záclon s šílenými spirálovými vzory. Zde měli nábytek ze světlého borového dřeva a všude to hrálo barvami. Francouzskými okny viděla Sarah a její kamarádky venku na terase. Když Marion spatřily, shlukly se k sobě a začaly si šuškat.

Z kuchyně přišla matka Sarah a oťrela si dlaně, malé a měkké jako myšička, o světle modré džíny. Rodiče Sarah vypadali

jako módní panenky v obchodech s hračkami. Ty, které stojí vedle sebe v celofánových krabicích, oblečené v dokonale ladících modelech s plastovými volnočasovými doplňky, jako jsou malé motorky nebo grilovací soupravy.

„Ahoj, Marion.“ Zářivě se na ni usmála, jako by byly dávné přítelkyně. „Děvčata si hrají na zahradě s Robbiem. Běž za nimi, já mezitím dodělám oběd.“

Marion se sevřel žaludek ve zvláštním mrazivém pocitu, jako by ji vysílali do bitvy.

„Nenuťte mě tam chodit, prosím vás,“ žadonila by nejraději. „Nechte mě tady vevnitř. Můžeme se dívat na televizi a já budu předstírat, že jste mí skuteční rodiče.“

Otec Sarah ji vyvedl na terasu a ona se ocitla na dlažebních kamenech nepravidelných tvarů a různých velikostí, šikovně poskládaných jako mozaika. Sarah a její kamarádky se střídaly v hlazení šedé srsti velké roztomilé hračky. Když se Marion odvážila vkročit do té fantastické kamenné zahrady, hračka jakoby podrážděně nakrčila čumáček.

„Jak se hýbe? Je to kouzelná hračka?“ zeptala se.

„Je to činčila, jmenuje se Robbie a hýbe se, protože je živý,“ prohlásila Sarah tónem, který naznačoval, že něco takového nepozná jedině idiot. „Nenechte ji na něj sahat,“ nariídila ostatním. „Ještě by to udělala špatně a umačkala ho k smrti.“

Lucy Clementsová, jednoznačně nejvyšší z děvčat, si připravila opálené klouby k útoku a postavila se mezi činčilu a Marion. Ostatní si Robbieho hladily s přehnaným požitkem, nechávaly prsty klouzat po hebké srsti a tu a tam jimi spočínuly na místě.

Marion odešla do vzdáleného kouta zahrady, kde zůstala sama. „Bílé kalhoty, kepr – červené kalhoty z česané bavlny s květem na kapse – růžová sukně z umělého hedvábí – černé kalhoty, serž – ne – plátno – kalhoty – černé – ne, bílé kalhoty – osuška – ručník – ručník,“ odříkávala pro sebe jednotlivé kusy prádla v točícím se bubnu pračky paní Mossové.

V látkách se vyznala, spoustu času u otce ve skladu trávila prohlížením vzorníků.

Když je paní Mossová zavolala dovnitř na oběd, ochutnala Marion pokrmy, které v životě nejedla: burákovou pomazánku, nápoj s názvem Lilt v plechovce s obrázkou palem, který chutnal jako cukrové slunce. Sarah a její kamarádky se k Marion začaly chovat přelaskavě, byla to však jen přetvářka.

„Judy, mohla bys, prosím tě, podat Marion ty sendviče s burákovou pomazánkou?“ pravila Sarah s kousavým úsměvem v hezké tváři. „Zdá se, že umírá hlady.“

„Nedáš si ještě linecké, Marion? Vždyť jsi měla teprve šest nebo sedm kousků,“ pronesla Lucy. Ostatní se smály, dokud je matka Sarah neumlčela.

Po svačině šla Marion s ostatními dětmi nahoru. Sarah prohlásila, že si budou hrát na nevěsty, hodí si krajkovou záclonu přes hlavu a budou se promenovat po pokoji mezi postelemi s růžovým povlečením s volánky, přičemž prostor mezi nimi měl představovat uličku v kostele, a v ruce budou držet vázičku s umělohmotnými konvalinkami, vypůjčenou z dolní toalety.

„Kdo bude další?“ zeptala se Sarah, když už se vystřídaly všechny kromě Marion.

„Marion ještě nebyla,“ hlásila Hazel Parkinsonová, která měla na nosíku tolik pih, že splývaly v jednu velkou hnědovou skvrnu.

„Ona ale nemůže být nevěsta, není dost hezká. Kdo by si vzal tuhle tlustoprdku s hlavou jako brambora?“ protestovala Judy Blakeová. Marion rozbolelo břicho jako jednou, když snědla jedovaté bobule ze zahrady, protože vypadaly jako bonbony.

„Ne, musí, všechny musí,“ pronesla Sarah zlověstně.

Marion si neochotně hodila záclonu přes hlavu a převzala květiny, které nepříjemně čpěly laciným osvěžovačem vzduchu. Když procházela uličkou, Sarah prozpěvovala:

*Už přichází nevěsta,
obličej má jak z těsta,
museli zatlouct vrata kostela,
aby ta šereda uvnitř shořela.*

Matrace postelí se otrásaly, jak se dívky sedící na nich prohýbaly směchy.

Když se Marion vrátila domů, Matka právě cídila stříbrnou edwardovskou čajovou konvici. Tato nádoba, nádherně zdobená exotickými zvířaty a ptactvem a stojící na čtyřech tygřích tlapách, byla příliš cenná, než aby ji svěřila hospodyni paní Morrisonové. Matka poslouchala Marionino vyprávění a opatrně přítomně přejížděla měkkou šedou látkou po lesklé křivce ucha konvice.

Marion potřebovala slyšet, že se Sarah a její kamarádky pleťou, že jí to zpívaly, jen aby ji ranily, místo toho na ni Matka pohlédla s nepřítomně zklamaným výrazem, jako by šlo o kus textilu, který vypráním ztratil tvar.

„Nemůžeš za to, Marion; jsi zkrátka po matce svého otce. Sice nebyla hezká, ale zdědila továrnu. To je také jediný důvod, proč se s ní dědeček Zetland oženil.“

„Třeba budu hezcí, až vyrostu, jako ošklivé káčátko,“ zkoušela to Marion optimisticky.

Na to Matka neřekla nic. Odložila konvici, zapálila si mentolovou cigaretu a vyfoukla kouř. Marion spolu s oblakem štiplavého kouře přepadlo pochopení, že lásku možná nikdy nepozná. Ovinula paže kolem Matčiny ostrých boků hledajíc útěchu. Avšak fyzické projevy nebyly v rodině Zetlandových podporovány a Matka ji od sebe záhy velmi opatrně odstrčila.

Když se opět zaměřila na konvici, Marion utekla nahoru do svého podkrovního pokoje. Naaranžovala všechny plyšové hračky do kruhu na podlaze, vlezla si do něj a schoulila se do

klubíčka s hlavou mezi koleny. Dělávala to tak, kdykoli byla rozrušená. Jako by ji hračky chránily kouzelnou mocí. A tak tam seděla se zavřenými očima, když kdosi vešel do pokoje. Marion nezahlédla, věděla však, že to musí být její starší bratr John, protože cítila jahodové provázky, což byla jeho oblíbená cukrovinka.

„Co se děje, Mar?“

„Nejsem hezká. Nikdy se nevdam, protože jsem tlustá.“ Z hrdla se jí vydral vzlyk, který zněl, jako by někdo přešel pilou po kusu dřeva. „Nejspíš umřu sama.“

Slyšela, jak bratr žvýká jahodového hada.

„Kdo ti to řekl?“

„Sarah Mossová a její kamarádky. A nedovolily mi hladit Robbieho, abych ho nezaškrtila.“

„Robbieho?“

„Činčila – je to plyšová hračka oživená kouzlem.“

„Kde bydlí?“

Marion popotáhla. „Jmenuje se to tam Copperdale. Kousek odtamtud nás táta vodí do Frankova dvora. Vepředu na zahradě mají obrovské šneky. Ale nejsou živí.“

Když zvedla hlavu, John byl pryč. Vedle jejího ochranného kruhu ležel slizký červený jahodový provázek. Marion ho zvedla a strčila do úst. A jakmile jí růžový cukr začal prskat na jazyku, cítila se o něco lépe.

O několik týdnů později, když se paní Mossová chystala odvézt Sarah a jejího mladšího bratra do školy, našla na čelním okně svého automobilu kůži činčily Robbieho. Nikdo netušil, jak se tam kůže dostala nebo co se stalo se zbytkem zvířete.

Marion už k Sarah víckrát nepřišla. Pokud ji ještě někdy zvali, vymluvila se, že je nemocná. Raději zůstávala ve svém „vnitřním světě“, jak to nazýval otec, s dvěma pevně zavřenými před všemi narušiteli.

@devushka.94

6. června

Dobrá den, tady Soňa. Dnes takový normální den, celé dopoledne jsem všechny myla/krmila. Někdy hraju si s bílými krysami a ty už nekoušou do prstů, protože vědí, že jsem kamarádka. Hodně dětí chodí do obchodu dívat se na štěňata. Paní Borisová říká, že když děti nechtějí odejít, mám se zeptat, co chtějí, a když nic nekupují, mám se na ně rozčileně dívat, dokud neodejdou. Ale neumím tak rozčileně dívat jako paní Borisová a děti neodcházejí. Strkají prsty do klece a křičí, aby štěňata štěkala, papouška nutí opakovat kaakaakaa a kočky syčet a mně z toho rámusu může puknout hlava.

V noci jsem dívala se na televizní pořad o koních. Jednou bych ráda s koňmi pracovala. Velká zvířata se mají líp, že běhat venku a ne v klecích jako malá. Omlouvám se za ne moc dobrou angličtinu, budu snažit, prosím o trpělivost!

8. srpna

Dnes je moc horko a taťka gekon umřel. Já pláču, protože umřel, ale taky jsem smutná kvůli jiným věcem. Boris říká, že to moje vina, protože taťka gekon neměl dost vody. Boris říká, že taťka gekon stát hodně peněz. Paní Borisová říká, že ty peníze musím zaplatit já.

9. srpna

Zase horko a mě bolí hlava, protože mě pokousal zlý štěně. I s pokousanou rukou musím čistit a krmit a čistit. Boris říká, že to moje vina. Všechno Soni vina. Štěně moc roste. Jestli někdo ho nekoupí brzy, bude moc velký a nikdo ho nebude mít rád. Nikomu nesmíme říkat, že kouše. Dokonce i rybičky se bojí, když zlý štěně štěká.

9. září

Pán koupil zlý štěně svojí holčičce k narozeninám. Ale pak štěně kouslo holku do nohy a pán ho vrátil do obchodu. Hrozil, že půjde na policii, jestli mu Boris nevrátí peníze. Boris se na mě zlobí, i když za to nemůžu. Myslela jsem, že mě uhodí. To štěně prý musí zabít. Vzal ho k řece. Jsem smutná, i když to byl zlý štěně.

Jednomu štěněti jsem říkala Adrian, protože je kudrnatý jako Vy. Byl nejlepší. Nekousal a šel do hezkého domu. Doufám, že je šťastný.

10. září

Čistit, krmit, čistit, krmit, celý den. Učím papoušky anglicky. Pak se dozví moje tajemství. Povím jim o Vás, Adriane. Ráda bych je pustila na svobodu. Ráda bych, aby osvobodili mě. Někdý mám takový hlad, že jim ujídám krmení.

12. prosince

Je moc studená zima. Ráno našla jsem žlutého ptáka a dvě myšky, jak nehýbají. Věci umírají, když je zima, věci umírají, když je horko. Kočky se na mě zlobí, nevím proč. Ta velká s kožichem jako bohatá paní mě škrábla do obličeje. Nevím, co jsem jí udělala.

23. února

Má angličtina už je o tolik lepší – večer se hodně dívám na televizi na pořady v angličtině, ale musím ji mít hodně potichu, aby mě nikdo neslyšel. Dívám se na pořad o zvířatech v jedné velké americké zoo. Ráda bych něco o zvířatech studovala a stala se třeba veterinářkou nebo pracovala v zoo. Je podle Vás, Adriane, možné takové věci v Anglii studovat?

Samozřejmě si taky budu muset sehnat práci a hodně našetřit, to vím, a jsem připravená pracovat, máte nějaká zvířata? Ve státním dětském domově jsme zvířata mít nesměli, ale ráda jsem o nich četla v knížkách. Proto mi taky ředitelka našla místo v obchodě se zvířaty, jenže to je vlastně nejhorší, protože se tu ke zvířatům chovají hrozně, i když ne tak hrozně jako k některým lidem!

25. února

Přišly mi peníze, které jste poslal včera. Tolik se do Anglie těším! Samozřejmě se trochu bojím, protože je to tak dlouhá cesta, autobus, dva vlaky a velká loď. Potom budu čekat u McDonald's na velký mercedes. Doufám, že se po cestě neztratím. Tady bych stejně nikomu nechyběla, snad kromě těch bílých krys.

OBĚD S JUDITH

Marion čekala, až budou hodiny ukazovat půl jedné. V tenkém nylonovém plášti jí začínalo být horko jako v létě v cirkusovém stanu. Brala si jej s velkým předstihem, protože zapnout zip bylo někdy poněkud ošemetné a nechtěla s ním pak zápolit do poslední minuty a nakonec přijít pozdě. Pochopitelně šla jen na oběd k Judith do sousedního domu, ale venku byl sychravý únorový den a Marion si připadala bezpečnější, když ji od okolního světa dělila vrstva oranžového nylonu.

Na klíně svírala kabelku, jako by se bála, že ji někdo ukradne, což bylo samozřejmě dost nepravděpodobné vzhledem k tomu, že seděla sama ve své vlastní kuchyni. Ručička poskočila na čtvrt na jednu. Schůzky v Marion probouzely nervozitu. Proč si jen nevymyslela nějakou výmluvu! Jenže tvrdit, že už ten den něco má, by byla okatá lež, protože neměla nic žádný den.

Na stole před ní ležela hromádka pošty. Vesměs letáky a brožurky pobízející člověka, aby například koupil novou pohovku nebo pobyl na chalupě v Cornwallu.

TAKOVOU PŘÍLEŽITOST
ZKRÁTKA NEMŮŽETE PROMEŠKAT!
UŠETŘETE SPOUSTY PENĚZ PŘECHODEM
K ŠIROKÉMU PÁSMU GREEN NET,

hlásal zářivě oranžový a zelený leták na vrchu hromádky. Marion nevěděla přesně, co je široké pásmo; veškeré záležitosti tohoto typu měl na starosti John, ale snad by si leták měla pro jistotu ponechat, aby přece jen nepromeškala příležitost. Náhle si představila, že zchudnou, stanou se z nich bezdomovci a budou spát na ulici. Ačkoli si v hloubi duše uvědomovala, jak je to hloupé, pověřivý strach, který nedokázala vysvětlit, jí zabránil leták vyhodit.

Pod ním se nacházel modrý letáček s fotografií pizzy. Červená salámová kolečka mezi bublajícím sýrem jí připomněla obrázky kožních onemocnění v jedné lékařské učebnici, k jejímuž prohlédnutí ji jednou vyprovokoval John, když byli ještě malí.

Pizza Fratelli, donáška až k vám domů.
S tímto letáčkem 50% SLEVA.

Ona ani John pizzu nejedli, ale skutečně to vypadalo na výhodnou nabídku. Majitelé té restaurace se zjevně velmi snaží své pizzy prodat; možná se obchody nehýbou, a tak museli snížit ceny, aby přilákali nové zákazníky. Zdálo se bezcitné leták jen tak vyhodit, když si dali tolik práce, proto i tento položila na hromádku k uschování. Pak narazila na:

RAYOVY SPOLEHLIVÉ STŘECHY –
PŘEDBĚŽNÁ KALKULACE CENY ZDARMA

a:

ROZJASNĚTE SVŮJ SVĚT –
MORLEYHO DVOJITÉ ZASKLENÍ

Co kdyby skutečně potřebovali dvojitě zasklení nebo opravit střechu? Na koho by se obrátili? Neměla by pro případ nouze nechat i tyto letáky? Když je přece jen vyhodí, nebude

to pokoušení osudu, aby jim rozbil okna a poškodil střechu? Náhle jí představa, že by se měla probrat všemi těmi letáky a rozhodnout, které je třeba uschovat a které vyhodit, připadala neúnosná, zejména v den, kdy měla absolvovat něco tak děsivého jako pozvání na oběd k sousedce, nakonec je tedy všechny posbírala a strčila do skříňky nad dřezem.

Když procházela kuchyní, zahlédla tmavé chomáče špíny v mezeře mezi dřezem a lednicí, které připomínaly chlupaté podpaží. Až se vrátí, vážně by měla trochu poklidit, jenže kde vůbec začít, když je toho potřeba udělat tolik? Podle čeho si vybrat jedno místo a ne nějaké jiné? Dlaždice v koupelně byly zčernalé kolem okrajů, pod postelemi tlustá vrstva prachu a každá místnost přetékala harampádím tak, že bylo náročné přejít přes pokoj a nezakopnout při tom.

Dům o šesti pokojích, kdysi dokonale uklizený, se během dvaceti let od matčiny smrti proměnil v naprostý chaos. Vysoké stropy s ozdobnou lištou pokrývaly pavučiny, míšeňské porcelánové figurky stály mezi chuchvalci prachu, na georgiánských prádelnicích se vršily hromady starých novin a pěkná dubová podlaha byla posetá rozbitými toasty a televizory, o nichž John tvrdil, že je opraví, ale nikdy se k tomu nedostal. Než Matka zemřela, hospodyně paní Morrisonová všude udržovala pořádek; jenže nyní už by nikdo příčetný takovou práci nevzal, když věci zašly do katastrofálního stavu, a i kdyby, John by stejně cizího člověka do domu nepustil.

Pro pořádek je třeba uvést, že se Marion pokoušela uklízet alespoň v některých částech domu; měla smetáček a lopatku na zametání drobků od sušenek a dalšího smetí z velkých kožených křesel v obývacím pokoji a pohovky, na níž odpoledne lehávala u televize. Povrchy v kuchyni a koupelně pravidelně otírala hadrem namočeným v slabém chlorovém roztoku, jehož pach se její kůže držel ještě dlouho poté a vyvolával v ní nepříjemně vzpomínky na školní výuku plavání.

Kdykoli pomyslela na všechen ten nepořádek, připadala si jako součást bezejmenné skládky, zapomenutý kus uvězněný

v jedné z mnoha hromad, jichž byl dům plný. Aby se nemusela dívat okolo, utáhla šňůrku kapuce tak, že jí zakryla i oči a ovál ze zkrabaceného nylonu rámoval jen ústa a nos.

Když se odtáhla závora na dveřích do sklepa, sevřel jí žaludek nepříjemný pocit úzkosti. Dveře se otevřely a do kuchyně zavanulo jako ze starého kostela. Marion zatajila dech, aby nemusela dýchat stejný vzduch jako ony. Pak se objevil John, prudce oddechoval po zdolání prudkých schodů ze sklepa. Teprve když za sebou zabouchl těžké dveře a zamkl je, Marion se znovu nadechla.

John si otřel kapesníkem pot z tváří protkaných tenkými červenými žilkami. Svou výškou přes sto osmdesát centimetrů a velkým břichem, které mu viselo přes kožený opasek, jako by vyplnil celou kuchyni. Marion si všimla, že má od naleštěných černých kožených polobotek odřené kotníky.

„Johne, proč nenosíš ponožky?“ zeptala se.

„Žádné jsem nenašel.“

„Nechala jsem ti čisté na posteli v tom volném pokoji.“

„V Matčině pokoji?“

„Ne, v tom volném pokoji.“

„V pokoji s rozbitým oknem?“

„Ne, v tom volném pokoji s šatní skříní.“

Šlo o starou skřín z leštěného dubu, v níž přechovávali zimní kabáty. V tmavých letokruzích na jedněch dveřích se dal rozoznat tvar, který Marion a Johnovi, když byli malí, připomínal tvář křičícího člověka. Marion naháněl hrůzu, do svých čtrnácti do pokoje sama nevstoupila.

„Proč jsi mi je nenechala u mě na posteli?“

„Vždycky ti je dávám do toho pokoje. Nechceš, abych do tvého chodila.“

Zafuněl, zavrtěl hlavou, až se mu zavlnily záhyby na krku.

Když procházel kolem ní, zachytila vůni kolínského, kterou mu koupila k narozeninám. Jmenovala se Apollo, ta z inzerátu, kde muž z řeckých bájí jede na bílém koni. Vybrala ji, protože měla ráda antickou mytologii. John měl vlasy pečlivě přečesané přes

lysinu, a dokonce i Marion věděla, že takový účes je dávno staromódní; většina mužů si zbývající vlasy oholila, jakmile jim začaly vypadávat.

Na zápěstí měl hodinky po otci na nerezovém náramku. Stejně hodinky, které byly po onom incidentu vyloveny z řeky a jako zázrakem stále šly.

John se postavil ke dřezu, hodinky sundal, položil je na linku a pustil horkou vodu. Kuchyňské okno zamlžila pára, John si začal drhnout ruce kostkou špinavého dehtového mýdla. Marion si všimla kulaté jizvy na vnitřní straně jeho zápěstí.

Když si ruce osušil kuchyňskou utěrkou, zapnul bratr rádio a pustil se do krájení rajčat do sendvičů, přičemž nožem bubnoval do rytmu. Hromádky semínek klouzaly z krájecího prkénka jako žabí potěr smíchaný s krví. Tyto sendviče budou pro návštěvnice, a už jen z pohledu na ně byla Marion nespá.

„Proč tady sedíš v kabátě, Mar?“

„Jdu k Judith na oběd.“

„Obědvá vůbec Judith?“ Ušklíbl se. „Vypadá, jako by žila jen z vody a vzduchu.“

„Občas asi musí něco jíst.“

„Vsadím se, že něco chce.“

„Nebud' hloupý, co by ode mě asi tak mohla chtít?“

„Jsi měkkosrdcatá, Marion. Proto tě využívá.“

Marion nevadilo nechat se využívat; jistě to bylo lepší, než být nevyužívaná jako zapomenutá krabice mléka, které pomalu kysne v lednici.

„Kolikrát jsi jí hlídala dítě a nedala ti za to ani penci.“

„Ale já Lydii hlídala ráda. Za to bych si nikdy peníze nevzala,“ prohlásila Marion, trochu šokovaná bratrovou výtkou.

„Škoda, že když už je teď Lydia velká, nenamáhá se za tebou ani zastavit.“

„Určitě má spoustu učení a kamarádů, proč by ztrácela čas s takovou starou bábou jako já?“

Přestože jí pravidelně posílala balíčky s pozornostmi a někdy také obálku s blahopřáním a trochou peněz, Lydia se Marion neozvala od té doby, kdy před více než rokem začala studovat na Birminghamské metropolitní univerzitě. Ovšem nebylo to ani tak Lydiino chování, na něž John tak rád poukázal, z čeho se jí svíralo hrdlo.

„Zapomněla jsem ti říct, Johne, že ti ráno přišel balíček. Je na chodbě.“

John odešel a vzápětí se vrátil i s balíkem. Opatrně jej položil na stůl, chvíli se na něj jen díval, jako by si ten okamžik vychutnával. Hnědý obal papírově vykřikl, když jej rozerval nožem; přešel dlaní po krabici s obrázkem tmavě šedého letadla.

„Co mu říkáš, Marion? Avro Lancaster.“

„Určitě je moc hezký.“

„Hezký?“ John se zachechtal. „Lidi v Hamburku si asi nemysleli, že je tenhle krasavec hezký; Lancastery používala za druhé světlové války RAF k bombardování města. Jeden z těch náletů, ke kterému došlo za suchého a teplého počasí, způsobil ohnivou bouří, plameny šlehaly do výšky téměř tři set metrů.“ John se odmlčel, olízl si dolní ret. „Cesty a dokonce i voda v řekách hořely. Lidi to žhnoucí tornádo vtahovalo do sebe jako suché listí.“ Odtrhl oči od obrázku letadla a zadíval se na ni. „Dovedeš si to představit?“

„Taková hrůza!“ vyjekla Marion.

„Bylo to nezbytné, aby se válka vyhrála.“ John láskyplně pohladil krabici. „Lidé mohou v noci klidně spát ve svých postelích díky drsným chlapíkům, kteří jsou připraveni páchat násilí jejich jménem. To napsal George Orwell, Marion,“ řekl a zavrtěl tlustým červeným prstem.

„Nepřestává mě překvapovat, co ty všechno víš, Johne.“

Přesně o půl jedné zazvonila Marion na zvonek u sousedčina vchodu. Judith se objevila v legínách a zavínovacím svetru, načerno obarvené vlasy stažené do drdolu. Díky vzezření

i držení těla působila jako netrpělivá učitelka baletu. Přimhouřila na Marion oči, jako by si nebyla jistá, kdo to je nebo co dělá na jejím prahu, vzápětí se její tenké červené rty usmály.

„Tak tady jste. Pojdte dál, oběd už je na stole.“

Marion za ní vešla do domu, který, byť byl postaven přesně ve stejném stylu jako ten sousední, jako by existoval v tisíc let vzdálené budoucnosti. Vše v prostorném obývacím pokoji s jídelnou působilo sterilně jako v laboratoři, a když Marion vešla, oslnilo ji světlo desítek bodových stropních světel. Celá zadní stěna domu byla prosklená a skýtala výhled do japonské zahrady a na malý altánek nad jezírkem.

„Mám vám pověsit kabát?“

„Ne, ne, to je v pořádku, nechám si ho na sobě, děkuju.“

„Není vám tu teplo?“ zeptala se Judith.

V domě bylo mnohem tepleji než u Marion; starý bojler vedle dveří si u nich nedokázal poradit s ostrými poryvy studeného větru, který se dovnitř věčně dral podél okrajů oken a dveří. Avšak Marion si představila především ten boj, až by si kabát rozepínala. Kdyby se zip opět zasekl a musela by se z kabátu nějak vysoukat, Judith by nepochybně nasadila ten otravně pobavený výraz, jako by Marion byla klaun, který ji přišel rozveselit.

„Možná si sundám kapuci.“

Musela si však uzel pod bradou uvázat příliš těsně, protože se jí ho nedařilo povolit. Nakonec kapuci vší silou stáhla přes tmavé krepaté vlasy. Posadila se do jedné z Judithiných legračních moderních židlí z prohnutého plastu a dala jí práci, aby nesklouzla rovnou na podlahu, protože nylonový plášť na lesklém plastovém povrchu nedržel. Místnost zdobila umělecká díla z galerie na Northport High Street, která Judith patřila. Ohromný abstraktní obraz, který vypadal jako ženské ňadro zavěšené na stěně, několik hlav panenek bez těla, z pro Marion nepochopitelných důvodů nacpaných do staré lékárníčky.

Na protější stěně visely dva černobílé Lydiiny portréty. Jeden z jejich zhruba pěti let, kulatou tvářičku rámovala sva-

tozář načepýřených vlásků a ve velkých očích měla vážný výraz, jako by ji fotoaparát zásadně zklamal. Na druhém z nedávné doby měla na sobě bílou lněnou košili a seděla v proutěném křesle, její jemné rysy tentokrát rámovaly dlouhé rovné vlasy. Marion pocítila při pohledu na fotografie příliv vřelosti.

Stůl byl prostřen rajčaty, paprikami a artyčoky, utopenými ve žlutém olivovém oleji, naaranžovanými na lesklých bílých talířích, takže vypadaly jako nějaké lékařské vzorky.

„Mám tu balenou vodu, Marion, nebo byste raději čaj?“

„Čaj si dám ráda. S mlékem a dvěma cukry, prosím.“

„Cukr nemám. Ani mléko. Když si dám třeba jen kapku něčeho mléčného, nafouknu se jako balon. Lidský zažívací trakt na to není vůbec stavěný. Ale musíte si dát opravdové espresso,“ pronesla Judith, protlačila to slovo se syknutím mezi rty. „Greg mi přivezl moderní přístroj na espresso až z Milána.“

Došla k velkému kovovému přístroji na lince a začala vytahovat malé šálky a nalévat do přístroje tekutinu.

„Pusťte se do jídla,“ vybídla svého hosta a začala uklízet dokonale čistou linku, vytahovat věci ze skříněk, utírat je a vracet zpátky, pohybovala se automaticky jako nějaký kuchyňský robot nastavený na nejvyšší rychlost.

Marion se pokusila odkrojit kus bagety, ale pečivo bylo tak tvrdé, že se okamžitě rozdrobilo a jí zůstal jen kousek kůrky. Nikde nebylo máslo a kůrka se jí při skousnutí zařízla do měkkých dásní. Před ní se objevil malý šálek černé kávy. Marion usrkla. Káva byla tak hořká, že se jí jazyk scvrkl jako slimák posypaný solí.

„Tak copak pořád děláte, Marion?“ Judith dokončila své horečné aktivity a posadila se na plastovou židli, zvedla bosou nohu a dala si ji přes stehno.

„Vlastně nic moc.“

„Víte, měla byste přece jen víc chodit ven, najít si zajímavý koníček nebo vstoupit do nějakého klubu. V Northportské

metodistické církvi mají různé kurzy. Někdo nechal v galerii hromadu letáků – jeden jsem vám přinesla.“

Judith vytáhla z kabelky zmuchlaný papír a začala jej uhla-
zovat na stole.

„V pondělí mají vzdělávání dospělých, v úterý setkání ano-
nymních alkoholiků, no, to asi není nic pro vás, ve středu
jsou základy práce na počítači a matematiky, ale podívejte, ve
čtvrtek francouzština pro začátečníky – ó la la, nikdy nevíte,
mohla byste se tam s někým seznámit.“

„S někým?“

„S mužem. Myslím nějaký milostný zájem, Marion.“

Zvuk, který ze sebe Marion vydala, připomínal spíš zdě-
šené zavřísknutí než smích.

„Propána, dovedete si představit, že bych se v tomhle věku
seznamovala s mužem?“

„No a proč ne? V dnešní době už šedesátka nic nezna-
mená.“ Marion byla ve svých čtyřiapadesáti o rok mladší
než Judith.

„Samozřejmě bych vás někdy měla vzít na nákupy, vybrat
vám něco na sebe. Musíme vás trochu hodit do parády.“ Ju-
dith ji pohládila po rameni. „Doufám, že se vás to nedotklo,
říkám to jen proto, že bych vás ráda viděla rozkvést. Musíte
život vychutnávat plnými doušky, moje milá, a to v polyeste-
rových kalhotách a starém plášti zkrátka nejde.“

„Já nevím, Judith, to vypadá na spoustu zařízení a ne-
příjemností,“ pronesla Marion a zahanbeně si sundala jakýsi
chomáč z oněch urážlivých kalhot.

„Přece ale nechcete, aby vám všechno uteklo, Marion? Čas
běží tak rychle.“

„To asi ano. Ale mně nic neschází.“

„Opravdu vám vyhovuje trčet v tom velkém starém domě
s Johnem?“ opáčila Judith.

Marion dům nijak zvlášť velký nepřipadal; byl tak naplněný
věcmi, že si v něm někdy připadala jako malá myška, která se
tím vším musí prohryzat, aby se dostala, kam potřebuje.

„Mám pocit, že vůbec nikam nechodíte a s nikým se nestýkáte.“

„Chodím ven v jednom kuse,“ bránila se Marion. „Chodím nakupovat a na procházky po promenádě. A stýkám se pocho-pitelně s Johnem a čas od času s vámi.“

„Ale to přece nestačí, ne?“ Judith upila kávy, tenký čer-vený úsměv opustil její ústa a zůstal přilepený k okraji šálku. „Můžu se vás na něco zeptat?“ Aniž by počkala na svolení, pokračovala: „Byla jste někdy zamilovaná?“

„No jistě – každý byl přece někdy zamilovaný, ne?“ odvě-tila Marion vyhýbavě.

„Ale no tak, nebuďte skoupá, povězte mi o něm – nebo o ní, samozřejmě.“

„Byl to chlapec – tedy mladý muž. Pracoval kdysi ve skladu mého otce.“

„A jaký byl?“

„Hodně vysoký, s rusými vlasy, jmenoval se Neil.“

„Zasnoubili jste se?“

„Propána, to ne, nic tak vážného. Povídala jsem si s ním, když měl přestávku. Rád četl paperbacky. Však víte, ty z Pen-guin Classics. Ostatní dělníci si z něj utahovali; říkali mu zr-zavý profesor. On tam totiž pracoval, jen aby si našetřil na univerzitu. A vždycky si s sebou bral na oběd sáček bram-bůrků se sýrem a cibulí. Někdy mi nabídl.“

Judith si přitiskla prsty na rty, aby zadržela smích. Marion měla pocit, jako by jí ukázala poklad, který u sebe nosí léta, a dozvěděla se, že je to jen laciná cetka.

„Chutnal pak sýrem a cibulí, když jste se líbali?“

Marion zašustil pláště, jak vehementně zavrtěla hlavou. „Ne. Nevím – nelíbali jsme se, nic takového.“

„Vy jste ho nikdy ani nepolíbila? Omlouvám se, že se směju. Je to opravdu sladký příběh.“

Marion měla někdy pocit, jako by s ní Judith hrála nějakou krutou hru; nejdřív surově štípnout, pak modřinu jemně pohladit.

„A nelitujete, že jste se nikdy nevdala a nemáte děti?“ zeptala se Judith.

„Inu, ani ne. Vlastně jsem o tom nikdy moc nepřemýšlela.“

„Ale to jste přece musela. Většina žen po dítěti v určité životní fázi zoufale touží.“ Položila si pěsti na ploché břicho, jako by chtěla ukázat přesně místo, odkud hlad po děcku vychází. „I když pokud někdo buduje kariéru nebo má nějaké umělecké cíle, asi to poskytuje podobný pocit naplnění.“

Marion napadlo, jestli se od ní nečeká omluva za to, že nic z toho pro ni neplatí. Sklopila hlavu a tkanička pláště se jí utáhla kolem krku.

„I když svým způsobem je to možná lepší bez nich,“ dodala Judith rychle. „Děti znamenají nekonečné starosti. Víte, že Lydia už zase mění obor? Tentokrát filmová studia, což pravděpodobně znamená, že jí platím tisíce liber, aby skončila jako servírka v TGI Fridays. To je restaurace.“

„Ano, slyšela jsem o ní.“

„A je tak neopatrná. Minulý měsíc ztratila v nějakém baru mobil i všechny kreditky. Musela jsem obvolávat banky, ty kreditky blokovat a půjčit jí peníze na nový telefon. Její otec s tím samozřejmě nedělá vůbec nic, i když ten má teď starosti s Krish – ta je v podstatě taky dítě.“

Judithin bývalý manžel, úspěšný konzultant, ji opustil kvůli pětadvacetileté výtvarnici jménem Krishna. Malovala na hedvábí. „A to jsem k narozeninám a Vánocům pořád dostávala ty ohavné šátky a netušila proč!“ naříkala Judith, když to zjistila.

„Dala jsem Lydii jasně najevo, že sem se po promoci nevrátí. Mám teď svůj vlastní život.“

Marion pocítila palčivé zklamání. Těšila se, až se Lydia zase objeví na Grange Road. Náhle spustil Judithin telefon zvonivou melodii.

„To je Greg, nebude vám vadit, když to vezmu, že ne?“

Judithin přítel pracoval jako její asistent v galerii. Marion slyšela, jak Judith ve vedlejších pokojích říká: „Ne, fakt nevím,

kde jsou ty zatracené nůžky. Asi to prostě budeš muset otevřít zubama.“

Marion si představila vysokého, vousatého Grega, téměř o dvacet let mladšího než Judith, jak zoufale ohlodává lepenkové krabice převázané provázkem.

Začala uždibovat studenou kyselou zeleninu s pocitem, že zbytek dne ji budou pravděpodobně trápit zažívací obtíže. Vzala ze svého talíře salátový list a obezřetně si ukousla; kdyby šla ven na ulici a začala okusovat listy přímo z ptačího zobu, pravděpodobně by byly chutnější. Pak se pokusila nabodnout olivu na vidličku, ale ta se skutálela ze stolu a spadla na zem.

„Omlouvám se,“ ozvala se Judith, když se vrátila do místnosti. Všimla si olivy a zamračila se. Opatrně ji zvedla, jako by šlo o malou časovanou bombu, a vyhodila ji do nerezového odpadkového koše, umyla si ruce a posadila se.

„A co John, jak se má?“ zeptala se.

„Pořád má plno práce.“

„Stále se přehrabuje v tom vašem sklepe? Podle mě byste si ho vážně měli nechat zrekonstruovat. Já přemýšlím, že bych si v tom svém nechala udělat malou posilovnu a saunu. Kolik máte tam dole místností, tři, čtyři? Mohli byste z toho udělat malý byt.“

Při zmínce o sklepu měla Marion pocit, jako by jí po kůži lezli malí pavouci.

„To by se Johnovi asi nelíbilo,“ zamumlala. „Má tam dílnu, kde se věnuje svému koníčku.“

„A jaký koníček to je?“

„To vy nevíte? Lepí modely letadel.“

„Modely letadel?“ Judithiny jemné nosní dírky se pohrdavě roztáhly.

„Jsou opravdu hodně..., já nevím...“ Marion zaváhala, pokoušela se najít odpovídající výraz pro něco, co byly v podstatě plastové hračky, které dospělý muž hodiny slepuje a natírá a pak mu visí ze stropu v ložnici, „... působivé.“

„No tak ať si je dělá někde jinde. Jen si představte, jaký byste z pronájmu měli příjem. Mohli byste si vyrazit na dovolenou na nějaké báječné místo. Což mi připomnělo, musím vám ukázat fotku té vily.“

Marion vydávala souhlasné zvuky, Judith jí ukazovala fotografie letoviska v Turecku, kde nedávno strávili s Gregem dovolenou. Neměla brýle, tím pádem viděla jen šmouhy v bazénově modré barvě a oslnivé slunce, když jí Judith mávala telefonem před očima.

Pak přístroj opět zazvonil. Tentokrát to byl zvuk ječivější, ne tak jemný jako prve.

„To je zase Greg, píše mi o nějakých keramických kočkách, které nám přivezli. Jsou vážně roztomilé, celé odlité z jednoho kusu. Ta žena, která je vyrábí, seděla pět let ve vězení za prostituci a obchodování s drogami – tam se tohle řemeslo naučila.“

Odmělčela se, snad chtěla zjistit, jestli to Marion šokuje.

„Každopádně je to zajímavý příběh. Měla byste se na ně přijít podívat, Marion, zrovna vám by se mohly líbit.“

Judith začala sbírat nádobí ze stolu, ačkoli měla Marion šálek s kávou ještě z poloviny plný.

„Nerada na vás spěchám. Vážně bychom tohle měly zopakovat častěji – á, než zapomenu...“ Judithiny rty, nyní matně tmavě červené jako převařené maso, se semkly. „Chtěla jsem váš požádat o jednu maličkost. Víte, jak máte na konci zahrady ten velký javor? Několik větví sahá přes zeď k nám a mám pocit, že je ten strom nemocný. Měli byste ho nechat pokácet. Kdybyste měla zájem, můžu vám dát kontakt na člověka, který to dělá.“

Marion pocítila tíhu na srdci. Hrávala si kolem toho javoru jako malá, věřila, že uvnitř kmene žijí víly a opadané nažky jsou jejich křídla. Zároveň se však bála odmítnout. Judith se umí hodně rozčítit, když nedostane, co chce. Slova se z Marion hrnula v koktavém zmatku.

„Já opravdu – ten javor – nemocný – ale – víte to jistě? Možná...“

Judith její mumlání rázně přerušila.

„Ano, Marion, očividně je třeba nechat ho pokácet. Ten ošklivý starý strom je skrz naskrz prohnílý. Navíc stíní a mně pak do altánu vůbec nesvítí slunce.“

Marion si natáhla kapuci na hlavu, jako by se v Judithině chodbě náhle rozpršelo.

„Asi máte pravdu, ale nevím. Musím se na to zeptat Johna.“

„Udělejte to co nejdřív a postarejte se o to, než se něco stane.“

Když se dostala do bezpečí vlastní chodby, stáhla si Marion přšiplášť a hodila ho na hromadu starých vědeckých časopisů. Poté odešla rovnou do kuchyně a podívala se z okna. Zdálo se jí, že ten strom laskavě a vstřícně rozevírá náruč jako starý muž. Nechtělo se jí věřit, že by mohl být nebezpečný, ale proč by s tím Judith jinak tolik nadělala?

Napustila vodu do konvice, aby si připravila sladký čaj, jímž by spláchla hořkou chuť po obědě. John měl pravdu, Judith ji pozvala, jen protože chce pokácet javor. A všechny ty řeči o lásce. Copak nechápe, že Marion touží po citu a romantice jako každý jiný? Jenže zatímco ostatním se takové věci stávaly – brali se, plodili děti, rozváděli se a znovu se brali s někým jiným –, jí bylo zřejmě souzeno proplouvat životem, aniž by se kohokoli dotkla nebo byla čímkoli dotčena.

Uvědomovala si, že za to pravděpodobně může její vzhled. Obličej neměla ošklivý, ale podle všeho neudržel ničí pozornost déle, než řekněme cihla nebo pařez. I ošklivé ženy měly manžely, obvykle se však uměly prosadit. Kdyby byla průraznější, možná by si někoho našla, jenže se nechtěla nikomu vnucovat. Tak ji vychovali: aby neprosazovala své potřeby či názory nad nikoho jiného. Jen počkej, až přijdou za tebou, říkávala jí vždycky Matka, jenže se to nikdy nestalo. Už věděla, že její život je podle měřítek ostatních jedno velké zklamání. A že na to Judith poukazovala, se zdálo zbytečně kruté.

Marion si klekla na všechny čtyři a vytáhla ze skříňky odřenou plechovku. Na víčku byl obrázek zříceniny hradu

obklopené zelení. Zasunula nehty pod okraj víčka a plechovka se otevřela s uspokojivým kovovým lupnutím. Uvnitř čekal lesklý hnědý biskupský chlebiček pokrytý mandlemi. Marion ho vytáhla a začala odtrhávat velké kusy a cpát si je do úst.

Ten oběd z nedobré zeleniny by neuspokojil ani blechu, pomyslela si a opájela se sousty sladkého pečiva v ústech a žaludku.

Seděla na podlaze, přežvykovala a představovala si, jak Judith potká něco zlého; například by mohla být falešně obviněna ze zločinu a přinucena vyhledat u Marion pomoc.

„Byla jste jediná, na koho jsem se mohla obrátit,“ naříkala by. „Dokonce i Greg se na mě vykašlal.“

„Udělám pro vás, co budu moct,“ pronesla by Marion s ušlechtilým výrazem.

A Judith by klesla na kolena a rozplakala se vděčností. Až by se nakonec ukázalo, že je nevinná, stály by spolu před soudní síní, natáčené televizními kamerami.

Judith by řekla: „Ráda bych poděkovala své dobré přítelkyni Marion Zetlandové, že během té strašné situace stála při mně. A chci se omluvit za to, jak hrozně jsem se k ní dříve chovala.“ Vzala by Marion za ruku a zvedla by ji do vzduchu.

Když Marion spořádala čtvrtinu chlebičku, začala se cítit znechucená sama sebou. Uvědomovala si, že ho měla alespoň nakrájet a jíst z talířku u stolu, jenže to nedokázala ovlivnit o nic víc, než kdyby jí sousta cpal do úst někdo jiný, a tak pokračovala a jedla, dokud nezmizel celý.

Se špatnou náladou a přečpaná se vyvlekla do horního poschodí. Stěny pokoje, kde spala od dětství, pokrývaly vybledlé tapety s růžemi, ze záhybů závěsů na oknech vybíhali malí šedí králíci. U stěny stála prosklená vitrína s její sbírkou zvířecích figurek; vedle ní police s jejími oblíbenými knihami od Beatrix Potterové: Sebrané pohádky, Tajná zahrada; Baletní střevíčky, od C. S. Lewise a série o Harrym Potterovi, kterou jí před několika lety koupil John.

Na toaletním stolku u okna se nacházela zaprášená sbírka různých věcí. Byla tu láhev s levandulovou vodou, která páchla jako ocet a rez, ale Marion ji nedokázala vyhodit, protože ji obrázek na etiketě – venkovská dívka trhající květiny před chalupou – naplňoval sladce bolavou nostalgickou touhou po létech na venkově, která existovala jen v její představivosti. Tato a další lahvičky s parfémů stály na stejném místě tolik let, že se jejich dna otiskla do laku. Za krabici sluncem zažloutlých papírových kapesníků, láhví deodorantu a několika nádobkami s věcmi jako sprej do nosu a léky na ředění krve se nacházela hrací skříňka. Když jste otevřeli víčko, drobná baletka s prohnutými zády a potrhanou sukýnkou se trhavě otáčela na „Lařinu píseň“ z Doktora Živaga. Šperky uvnitř tvořily vesměs brože do kostýmků a žlutavé perly, které jí Matka darovala k osmnáctinám.

Marion se posadila na postel. Dívala se na pootevřenou šatní skříň z třeshňového dřeva, z níž vyčnívalo několik starých flísových bund a šedé pyžamové kalhoty. Opět ji zabolet Judithin komentář ohledně jejího šatníku. Nosila jediné věci z měkkých pružných látek, které se nezařezávaly do skrytých záhybů jejího těla. Vlastně měla tmavě hnědé kalhoty, nad nimiž Judith ohrnovala nos, poměrně ráda, ačkoli byla pravda, že lem levé nohavice se odpáral, a tak jej za sebou tahala po zemi a často se zašpinil.

Nikdy nepřemýšlela o tom, v jakém oblečení by vypadala přitažlivěji nebo moderněji; vlastně nikdy nepřemítala, jak působí na ostatní, vesměs proto, že lidé se na ni obecně zkrátka nedívali. Snad leda John, ale ten jako člověk, s nímž se znáte opravdu hodně dlouho; tedy aniž by vás vůbec skutečně viděl, protože si po letech známosti utvořil v mysli váš obrázek, který je téměř nemožné změnit.

Na posteli čekali navršení na sebe Marionini přátelé. Lehla si tak, že měla plyšové hračky nacpané pod tělem, pak je přitiskla k prsům a přimáčkla obličej k jejich zatuchlé srsti a tvrdá skleněná očka ji tlačila do tváře. Byl tu Ben Modrásek,

malý veselý chlapík s krémovou srstí a v modrých lacláčích. Ačkoli ho milovala, dosud cítila horké zahanbení, když si vzpomněla, jak jí při hodině francouzské konverzace vypadl z tašky a ostatní spolužačky se jí smály, že nosí ve čtrnácti do školy hračky. Velký Vrčoun, dlouhonohý tvor podobný psu, z jehož zbývajícího černého skleněného očka čísel smutek.

Objevila ho v dobročinném obchodě Age Concern za padesát pencí a vždycky měla pocit, že zažil nějakou tragédii; snad dítě, jemuž kdysi patřil, zemřelo. Freddyho Tlapáka, drsného chlapíka, který vyvolával rvačky s ostatními, pokud ho bedlivě nesledovala, našla vyčnívat z popelnice pana Weinberga. Musela ho zašít na místech, kde mu zuby psa pana Weinberga vyškubaly srst.

Marion se snažila neprojevat nikomu z nich zvláštní přízeň, ale kdyby měla z plamenů zachránit jen jednu hračku, nepochybně by si vybrala Betynu, velkou hebkou šedou králičici. Byla pyšná na její krásnou světle modrou sametovou mašli a raději si ji nechávala u sebe, místo mezi ostatními hračkami. Betynu dostala od tety Agnes k Vánocům, když jí bylo jedenáct.

Bylo to toho roku, kdy Agnes přišla na štědrovečerní večeři k nim. Teta Agnes, která nosila módní kalhotové kostýmky a blond vlasy měla ostříhané nakrátko, byla matčina mladší sestra. Jako dítě ji Marion milovala tím okouzleným a toužebným způsobem, jaký si holčičky vyhrazují pro víly a anděly.

Obvykle chodili na štědrovečerní večeři do Northport Grandu, ale tento rok si Matka přála zůstat doma, protože už se v jídelním sále nesmělo kouřit a ona „prostě nedokázala vystát pomyšlení, jak bude sedět mezi všemi těmi lidmi v papírových čepicích, přežvykujícími jako stádo krav“. Marion s tetou Agnes Matce pomohly uvařit, protože paní Morrisónová měla na Štědrý den volno.

Při práci vtípkovaly, zpívaly vánoční koledy spolu s rádiem, do uší si místo náušnic pověsily vánoční ozdoby a kolem krku si ovinuly vánoční střípaté řetězy, dokonce i Matka

se usmívala a smála, ačkoli jindy si při jakémkoli náznaku rozpustilosti mnula čelo, jako by měla migrénu. Matka s touto předvedly Marion, jak se tančí jitterbug, který tančily jako mladé, a všechny tři pak nacvičovaly uprostřed kuchyně, držely se za ruce a otáčely se, dokud nepřišel John s výrazem kazatele a nevyřídil, že se otec ptá, zda budou večeřet ještě před Silvestrem, nebo ne.

Když Agnes postavila na stůl krocana s vítězoslavným „tadá“, otec se zachmuřil, jako by to byla pečená krysa. Při jídle si na všechno stěžoval: mrkev byla převařená; maso suché; omáčka hrudkovitá.

A teta Agnes, vždy přímočará, náhle zvolala: „Tak si běž na molo koupit rybu a hranolky, Philipe, jestli ti to nechutná.“ Marion si ještě pamatovala na ten mrazivý pocit hrůzy, když se otec zvedl od stolu se zařatou pěstí, jako by chtěl Agnes uhodit. Místo toho shodil omáčník s omáčkou na zem, kde se vzápětí utvořila kaluž z hnědého slizu, z nějž trčely střepy bílého porcelánu jako zuby nějaké nestvůry. Když Agnes odešla, byla Marion tak rozrušená, že šla ven a záměrně snědla několik bobulí z jedovatého keře a podruhé jí museli vypumpovat žaludek.

Marion vzala Betynu a pevně k sobě králíka přitiskla, ale plyšové hračky ji dnes nedokázaly utěšit a ona se i tak cítila mizerně, jako by jí v břiše opět kvasily jedovaté bobule. Pak přišel do pokoje Neil a posadil se k ní na postel. Ucítila, jak ji hladí po zádech, a ten špatný pocit přešel.

„Zase bude dobře,“ řekl Neil, protože přesně to chtěla, aby jí řekl.

ŠKOLA

Když byli John a Marion malí, navštěvovali oba Základní školu svaté Winifred. John chodil o dvě třídy výš než jeho sestra, a ačkoli se oblíbě spolužáků rozhodně netěšil, nikdo se ho neodvažoval šikanovat. Už jako chlapec byl vysoký a ramenatý, se zplihlými hnědými vlasy, které se mu lepily na velkou hlavu a končily v tenké zubaté ofině nad jeho očima šedýma jako kaluže. Marion byla pyšná na to, že je John v celé škole nejchytřejší a že se ho všichni, včetně učitelů, trochu bojí.

Každé ráno odcházeli do školy nabalení v teplých kabátech a sněhulích, které jim na nezvykle široká chodidla museli vyrobit na zakázku. Cestou častokrát narazili na partu drsných výrostků ze sídliště pro sociálně slabé spoluobčany. Nadávali jim do tlustoprďů a nafoukanců, a někdy po nich dokonce házeli kamení. Ale kameny sourozence nikdy netrefily; přistály jen tak blízko, že oba nadskočili, což těm gaunerům stačilo, říčeli pak smíchy jako nějaké kruté opice. John sestře doporučil, aby si jich nevšímal, že je to jen bezcenný póvl. Až vyrostou, místo čichání lepidla a týrání koček budou vykrádat domy a mlátit své manželky.

Už i na základní škole připadalo Marion učení náročné. Zejména zlomky ji trápily, to číslo nahoře kymácející se na krátkém napnutém laně a kruté číslo pod ním, které jen čeká, až je bude smět rozřezat na kusy. John se jí pokoušel princip

zlomků vysvětlit. Vzal z kuchyně balíček Kiplingových citronových košíčků a rozřezal je na kusy.

„Koukni, Marion,“ cedil skrze zuby, když jí všechno vysvětloval už bůhví pokolikáté. „Jeden košíček jsem rozříznul napůl. To jsou dvě poloviny. Dokážeš ho rozříznout na čtvrtiny?“

Ale Marion se nenaučila nic, a nakonec jim zůstala jen hromádka lepkavých žlutých drobků, které si nacpali do pusy dřív, než paní Morrisonová zjistí, že si košíčky vzali bez dovolení.

V jedenácti letech začal John chodit na Goldingovo gymnázium pro chlapce. Když Marion o dva roky později skládala přijímací zkoušky na sesterskou školu, Ladychapelské gymnázium, neuspěla. A tak místo toho nastoupila na Turnerovu střední školu, dokud se jednoho dne nevrátila domů s roztrženým kabátem a nápisem „tlustoprška“ vyřezaným do koženého kufříku (nikdo jiný ve škole kufřík neměl; spolužáci nosili nylonové batohy s propiskou načmáranými nápisy jako Bowie je nejlepší nebo Bay City Rollers Forever).

Matka ji do Turnerovy střední odmítla víckrát pustit. Nakonec se na oplátku za značný sponzorský dar Zetlandovy textilní továrny na stavbu nového školního plaveckého bazénu pro Marion našlo místo v Ladychapelském gymnáziu.

Dívky z gymnázia byly ambiciózní; vynikaly ve sportu i akademických předmětech; byly elegantní a ve společnosti se pohybovaly sebevědomě. Marion nebyla ničeho takového schopná. V nové škole si připadala jako zvíře v zoo, které se zatoulalo do špatného výběhu; medvěd pokoušející se splynout s plameňáky. Každá druhá dívka měla štíhlé kotníky, útlý pas, dlouhé vlasy a půvabnou šiji. Chodilo sem i několik obyčejných děvčat, ale ty aspoň vynikaly v učení. Marion vyčnívala, protože byla hloupá, ošklivá a měla vlasy, které vypadaly jako buš po požáru. Zatímco ostatní si plánovaly budoucí kariéru lékařek nebo podnikatelek, ona si přála jen

zůstat doma a jíst celé dny před televizí toasty s burákovou pomazánkou.

Přezdívkou Kapustňák jí dala Juliet Greenhalghová. Na hodinách biologie se dozvěděly, že kapustňák je bledý a odolý vodní živočich s ženskými nadry. Jedno odpoledne během plavání v témže bazénu, jehož velkou část zaplatil Marionin otec, vklouzly dívky jedna po druhé do vody, zatímco Marion zůstala stát s tlustýma nohama přilepenýma k dlaždičkám.

Juliet, jejíž útlá ramena se vynořovala a mizela ve zvlněné vodě, křikla: „No tak, Marion, proč si nejdeš zaplavat? Kapustňáci přece vodu milují!“ A učitelka Oberlinová prohlásila: „Ano, děkuji za komentář, slečno Greenhalghová, všichni máme lepší práci než čekat, až Kapustňák – myslím Marion – skočí do vody.“ Ať už jí tak učitelka nazvala záměrně, či ne, vyvolalo to u ostatních spolužaček salvu smíchu, která se rozléhala celou halou.

Když učitelce Oberlinové došla trpělivost, strčila Marion do zad a poslala ji po hlavě do bazénu. Marion začaly před očima vířit zvláštní tvary, chlorovaná voda jí natekla do nosu, zatímco klesala ke dnu s nevyhnutelností náhrobního kamene vhozeného do hluboké tůně. Byla vcelku připravená utopit se, náhle jí však mozolnatá ruka učitelky Oberlinové popadla za zápěstí a vytáhla na hladinu.

Všichni učitelé ve škole se zřejmě smířili s tím, že je Marion hloupá, tudíž nemá smysl plýtvat časem a silami a snažit se jí pomáhat dosahovat lepších výsledků. Nikdy jí při hodinách nepokládali otázky, dokonce se ani nenamáhali komentovat, pokud pokazila test nebo odevzdala špatný domácí úkol. Zkrátka jí beze slov práci vrátili poznamenanou červeným inkoustem jako do krve odřená kůže, zatímco ostatní musely za trojku a horší známku chodit po škole na doučování.

Pro Marion byla logika matematiky nebo přírodních věd stejně matoucí, jako když zůstala uvězněná v zrcadlovém bludišti, obklopená všemi těmi šílenými zrcadly a pokroucenými chodbami. Za ostatními studentkami o tolik zaostávala, že se

někdy bála, aby ji nepřehadili k těm dětem s ospalým výrazem, které tleskaly (ať už nadšením, nebo rozrušením), když je každé ráno naháněli do autobusu do Zvláštní školy Elizabeth Simonové.

John byl jediný, koho její vzdělání alespoň trochu zajímalo. Snažil se jí pomáhat s úkoly, ale když se dostala na střední školu, začal si nad jejím tupým mozkiem zoufat i on.

„Pochop, je to červené, protože to symbolizuje smrt, Marion.“

„Ale v té druhé básni znamenala smrt černá. Tak jak mám poznat, kdy to která je?“

Snad by se ve škole zlepšila, kdyby mohla studovat o samotě, ale když seděla ve třídě obklopená chytrými dívkami, jejichž drahá plnicí pera se míhala po papíře, mozek se jí měnil na kaši. Celé vyučování trávila strachováním, aby si neuprdla, aby jí nekručelo v žaludku nebo aby nekýchla divným způsobem. Stále ji pronásledovala vzpomínka, jak při zeměpisu zakopla, narazila nosem do učitelčina stolu a pak se pokoušela předstírat, že se jí nic nestalo, jenže ostatní si na ni se smíchem ukazovaly, protože jí z nosu tekla krev. Juliet Greenhalghové by se nikdy nic tak trapného stát nemohlo.

Spolužačky na střední škole Marion vesměs nešikanovaly; nebyla tak důležitá, aby si zasloužila jejich vzácnou pozornost. Místo toho se chovaly, jako by byla neviditelná, když klopytala dlouhými vzdušnými chodbami a procházela antickými portiky z jedné elegantní třídy s vysokým stropem do druhé.

Juliet Greenhalghová hrála tenis za kraj a jejím rodičům patřil řetězec restaurací Café de Cuckoo. Její matka bývala modelkou a objevila se v reklamě na oblíbenou značku kuchyňských utěrek. Juliet byla tak hezká a oblíbená, že Marion téměř lichotilo, že se stala jejím terčem.

Ve frontě v jídelně pocítila horké vzrušení, když ji na krku zašimral Julietin dech. „Nespořádej to všechno, Kapustňáku, nech taky něco pro nás,“ pošeptala jí a narazila táčem do Marionina kyprého pozadí.